

## ČERVENEC

### O kufru pod postelí a batohu na zádech

Víte, jak se u nás doma pozná červenec?  
Po celém bytě máme hromádky.

Víte, jak se u nás pozná dovolená?  
Onemocním slabou, za to však úpornou cestovní horečkou.

"Nebud' jak kufr pod postelí, seber se a někam odjed'!", nařídil mi manžel, když jsem díky změně svého povolání získala téměř dvouměsíční volno o letních prázdninách.

"To jako sama?" zeptala jsem se, vědouc, že on tedy rozhodně dvouměsíční volno nemá.

A tak začalo moje osamostatňování. Děti opustily před časem rodné hnízdo a já neměla moc přátel, kteří by nebyli vázáni a mohli jezdit se mnou.

Jednou jsem si zaplatila pobyt s odtučňovacím programem na Orlíku. Moc jsem se těšila, věděla jsem, že baculky nezkaží žádnou legraci a mají rády pohyb. Tedy většinou. Dohodla jsem se s jednou XXL kamarádkou a moc jsem se na tuhle dovolenou těšila. Jenže - ouha! Spolubaculka onemocněla.

Co budu dělat? Kdo se mě ujme? Kdo mě odvede, převede, dovede a vyvede? Vždyť je to nějaká osada, žádný Hilton s vodícími lištami a kupou bodyguardů, kteří by mě nosili na rukou.

Zvítězila zvědavost a lakota. Přeci jim těch pět tisíc nenechám, když nedovedu vymyslet žádný "závažný důvod", pro který bych mohla svůj pobyt zrušit.

A začaly růst hromádky. Jedna na cvičební dresy, boty, asi kilogram sušených nápojů. Tuna koupelových a kosmetických nádobek a kelímků. Dvě tuny ručníků, plavek, "civilního" oblečení pro každé počasí. Kazety. Hodně kazet se zvukovou knihou a časopisy. Prádlo. Malý polštářek, bez kterého nemohu žít. Jo, pláštěnku nebo deštník: Raději oboje. A hele, tady píšou, že si máme nachystat nějakou žertovnou karnevalovou masku. No, já to sice nenávidím, ale co kdyby mě kvůli mému rebelantství exkomunikovali?

Ještě že na takto specializovaném pobytu je prakticky zakázáno jíst, jinak bych sebou vzala nezbytné kilo nebo dvě jablek značky Delicius, podle kterých se jmenuji a kterými se živím.

Ve finále jsem zjistila, že nemáme tak velký kufr, ani pod postelí ani na skříni, který by mé nepostradatelnosti pojal. Požádala jsem syna, aby mi někde zakoupil batoh.

"Jak to má být velké?"

"Představ si pár týdnů v Tibetu," pokusila jsem se upřesnit žádoucí objem.

Obdržela jsem nádherný a chytrý batoh s mnoha udělátky, tajnými chodbami a milionem přezek a šňůrek.

"Mám k tomu bedkr nebo alespoň příbalový leták? A proč je to tak malé?"

"Tak hele," pravilo mé stodevadesáticentimetrové dítě, "podruhá si to jdi vybrat sama. Tenhle bág! má skoro osmdesát litrů, takže jestli ho naplníš, budeš ráda, že ho zvedneš. Plánek nepotřebuješ, stejně bys ho nepřečetla. Snaž se!" doporučil mi syneček na rozloučenou a ponechal chmurným úvahám, jak já to všechno na tom kurzu ustojím a ucvičím, když vidím metr před sebe a ještě jsem takový chudák, že tam nemohu přijet s kamiónem.

Věnovala jsem týden prostorové orientaci ve vlastním zavazadle a už to tady bylo. Odjezd.

Dovlekla jsem sebe i zavazadlo až k autobusu a úplně vyřízená spadla s vypoulenýma očima na sedadlo. Už teď jsem měla pocit, že jsem zhubla třicet kilo. To bylo tím, že můj osmdesátilitrový modrý průvodce dočasně odpočíval v zavazadlovém prostoru.

Vedle mě se posadila usměvavá blondýnka konfekční velikost 50-52.

"Já jsem Helena", řekla. "Znám vás z odtučňovacího kurzu. Vy jste TAJARKACOSPATNĚVIDÍ", oznámila mi. V duchu jsem se oklepala, ale pak jsem si pomyslela, že je to lepší než aby řekla - vy jste ta Jarka, co je úplně blbá.

A tak vzniklo nové přátelství. Helena se během cesty vyptala, co budu po ní chtít, když nás nechají bydlet pohromadě. Pak věrně stávala přede mnou ve frontách na přeskromné jídlo, ale i v tělocvičně, abych jí mohla při cvičení kopírovat. Zhubly jsme dohromady za ten týden tři kilogramy, ale bylo nám fajn a naše XL přátelství trvá.

Od té doby, co mám batoh, nežiju jako kufr pod postelí. K batohu jsem si pořídila psa. Ne tahacího, ale vodícího. Dlužno podotknout, že přibyla další hromádka - psí. Není to tak, jak myslíte. Tohle je hromádka s granulemi, vodítky, náhubkem, ručníkem a dekou. Má cestovní horečka je ještě dramatičtější a zavazadlo objemnější, alespoň ve směru TAM. Ve směru ZPĚT je lehčí o snědené granule.

Jednou mi mladý, silný muž pomáhal odnést můj batoh několik metrů z auta do vlaku. Celý ufuněný mi na rozloučenou řekl:

"Já také sebou někdy vozím úplně zbytečné věci."

Jak to jen myslel, ten hubatý mladík?

Delicie Nerková